

АУГУСТ СТРИНДБЕРГ ЕДИН ЛИСТ ХАРТИЯ

Превод от шведски: Вера Ганчева, —

chitanka.info

Замина и последният фургон, натоварен с покъщнина. Младият мъж с траурен креп на шапката си обиколи още веднаж стаите, за да се увери, че нищо не е забравил. Не, всичко е откарано, абсолютно всичко. Той излезе във вестибюла, твърдо решен да не мисли повече за преживяното. Но какво е това? На стената във вестибюла, до телефона, е забоден лист хартия, на който са записани разни неща: ту старателно нанесени с мастило, ту небрежно надраскани с черен или червен молив. Ето я историята, разиграла се през тези две бързо отлетели години — всичко, което искаше да забрави, — записана тук. Късче човешки живот върху лист хартия.

Дръпна го. Това бе обикновен лист от тетрадка, пожълтял от времето. Сложи го, върху една издатина на кахлената печка в хола, наведе се над него и зачете. Най-отгоре бе написано нейното име: Алис, най-хубавото от всички имена, името на неговата годеница. И номерът: 15–11. Сякаш номер на псалм, закачен в църквата преди служба. По-нататък: банката. Това е неговата служба, основата на съществуването — свещеният труд, който му дава насъщен хляб, покрив и съпруга. Но номерът е зачеркнат! Банката фалира. Доста трябваше да тегли, докато си намери работа в друга.

И ето, започва се. Цветарницата и файтонджията. Годешът, а в джоба си той има много пари.

Следват: мебелната работилница, майсторът на тапети. Свива гнездото си. Бюрото за пренасяне: местят се.

Касата на операта — 50–50. Току-що са се оженили и в неделя ходят на опера. Седят мълчаливи, очаровани от красотата и хармонията в приказната страна отвъд рампата. Най-хубавите минути в живота им.

Следва мъжко име. Задраскано. Приятелят. Добра се до положение в обществото, но не съумя да го задържи. Непоправимо бедствие, което го принуди да замине надалеч по белия свят. Колко преходно е всичко!

Ето че в живота на съпрузите нахлува нещо ново. Женски почерк е записал с молив: „Госпожата“. Коя госпожа? А, дамата в широко палто, с дружелюбен, топъл поглед. Винаги влиза много тихо и никога не минава през хола, а отива в спалнята право по коридора.

Под нейното име личи: доктор Л.

Роднините. Написано е „мама“. Тъщата. Тя тактично се държеше настрана, за да не безпокои младите, а сега, когато я викат в трудна минута, веднага откликва, зарадвана, че от нея имат нужда.

Редят се драсканиците с молив. Черни и червени. Наемната кантора: прислужницата е напуснала, трябва да се намери друга. Аптеката. Да, облаците се сгъстват! Млекопреработвателната ферма. Там поръчват пастьоризирано мляко.

Зарзаватчията, месарят и т.н. Домакинството се води по телефона: стопанката отсъства. Всъщност тя е у дома, но е прикована към постелята.

Няма сили да прочете онова, което се ниже по-долу. Пред очите му тъмнее като на удавник, силещ се да прогледне през пластовете морска вода. На листа е записано: погребалното бюро. С това е казано всичко. Голям и малък: имат се пред вид ковчезите. А в скоби: „От земята си дошъл, в земята ще идеш“. И нищо повече. В земята ще идеш, с това се свършва. Така и стана.

Той повдигна пожълтения лист, притисна го към устните си и го пхна в джоба, на самото си. През тези минути той отново изживя две години от своя живот.

Не излезе приведен от дома: не, закрачи гордо, с високо вдигната глава: нали все пак му бе съдено да бъде поне за кратко щастлив. А толкова хора по света така и никога не се срещат с истинското щастие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.